

Recensie Ideale omstandigheden

Splits – 17 juni 2004

'Wees er snel bij! Op = op' schreeuwt de flyer van 'Ideale Omstandigheden' je toe. Dat belooft wat. Maar tijdens de voorstelling wordt duidelijk dat zelfs de aankondiging onderdeel is van een geregisseerde desillusie. Een kleinzielig mannetje, genaamd Harry Hoop, overdenkt een uur lang zijn voorbije en tevens mislukte carrière als artiest en impresario. 'Hoe komt zo'n karakter op een Oerol-podium terecht?', zou je denken. Harry wacht op Gianni, de eigenlijke artiest. In de tussentijd moet hij het publiek bezighouden. Dat mislukt dramatisch: slechte moppen, meeklapliedjes en flauwe anekdotes vliegen je om de oren.

Halverwege de voorstelling krijg je als toeschouwer werkelijk met Harry te doen. En Harry ook met zichzelf. Hij is eigenlijk een prutser van het ergste soort en heeft al zijn hoop op Gianni, de Italiaanse straatartiest, gevestigd om als impresario toch nog te kunnen slagen. Duizenden euro's heeft hij in hem geïnvesteerd. Gianni blijkt echter niet de veelbelovende protégé te zijn die Harry dacht dat hij was.

Op het eerste gezicht lijkt 'Ideale Omstandigheden' een grote mislukking. Na afloop voel je je zelfs bedrogen, want de artiest is immers niet eens komen opdagen. Maar dat is de bedoeling ook. De mislukte impresario slaagt er dankzij zijn meelijwekkende levensverhaal toch in om de harten van de toeschouwers te veroveren.